

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE.

Štev. 7. Leto IV.
v LJUBLJANI, 13. aprila 1905.

Izhaja

vsak drugi četrtek
po 1. in 15. dnevu v mesecu.

Izdaja „Katoliška bukvarna“.
Tiska „Katoliška tiskarna“.
Urejuje Janez Ev. Kalan.

Cena

mu je na leto 1 K 60 vin.
Zunaj Avstrije 2 K 8 vin.
Za Ameriko 2 K 60 vin.

Spisi, dopisi in darovi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, P. Smlednik, (Kranj.)
 Naročnina in inserati pa: Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice 2.

Vsebina VII. zvezka:

	Stran
Sveti veliki teden	97
Družba treznosti — dalje	98
Najpopolnejša ljubezen	100
Častitim vodstvom Marijinih družb	102
Kraljica mučnikov	103
„Nemogoče!“	104
V čast sv. Jožefu	105
Sv. Datumstvo	105
Cerkveni razgled po katoliškem svetu	109
Cerkveni razgled po domovini	110
Zahvale za uslišano molitev	112
Darovi	112

Listnica uredništva. Zadnji čas smo prejeli več spisov. Vse ne more koj na vrsto priti. Prišlo bo pa vse, kar je porabljivega. Nekatere reči se pa še ne bodo dale porabiti. Naj nam ne zamerijo dotični pošiljavci! Volja je dobra, samo spis je slab. Pa tudi za dobro voljo se jim zahvaljujemo. — Ker smo zadnji čas prejeli nekaj silno slabo pisanih dopisov, potem ko smo ravno v zadnji številki povedali, kakšni naj primeroma bodo dopisi, rečemo še enkrat: Preberite, kateri hočete pisati, kar smo pisali v dosedanjih številkah tega leta o dopisovanju! *Takó nepravilno pisanih dopisov odslej ne bomo sprejemali več.* To je prevelika muka: en kratek dopis šestdesetkrat, osemdesetkrat popraviti: Kdor piše v časnik, mora že vsaj za s lo pošteno napisati.

Išče se krščanska
pridna dekla
 za poljska in druga hišna
 dela — Oglásila na **kar-**
melski samostan na
Selu pod Ljubljano.

Podpisana uljudno naznanja preč. duhovščini, da je **otvorila**
 na Mestnem trgu šte. 7 v Ljubljani
zalogo umetnih cvetlic

ter se priporoča v naročevanje cerkvenih šopkov, dekoracijskih
 vencev in cvetlic, dalje vencev za gg. novomašnike, nagrobnih
 vencev in trakov itd. po najnižjih cenah. 1719 B. 11

Zastrážba točna in poštena!

Najodličnejšim spoštovanjem **Antonija Mildner.**

€53 B 1-1

Sveti veliki teden.

Približal se je teden, v katerem obhajamo najbolj resne in najbolj globoke skrivnosti cellega cerkvenega leta, — skrivnosti trpljenja in smrti učlovečenega Boga. Teden, katerega ime nujemo s pomenljivim imenom „veliki“ teden, — ne kakor bi bil daljši od drugih, ampak ker velike, imenitne so reči, katerih se v teh dneh spominamo.

Nimamo danes namena na tem mestu spuščati se v globoka premišljevanja o teh velikih, večne naše hvaležnosti vrednih skrivnostih, ampak samó na eno reč bi radi opozorili.

Te svete skrivnosti namreč katoliška Cerkev obhaja in časti s posebno lepimi in pomenljivimi obredi, ki se vrše ta teden po naših cerkvah. Celo leto se ne obhajajo take skrivnosti, in celo leto ne obredi, tem podobni. Kakó lepo in ganljivo je n. pr. odkrivanje in češčenje sv. križa na veliki petek, medtem, ko se pojejo „očitanja“!

Ali kaj opažamo, ko duhovniki vrše te svete ceremonije po cerkvah? Da so — cerkve preveč prazne. V četrtek pridejo ljudje dokaj v cerkev; v petek v začetku silno malo, proti koncu nekaj več, pa še vedno malo; v soboto v začetku skoro nič, proti koncu med sv. mašo malo več. Pri popoldanskem pevanju psalmov in ganljivih Jeremijevih žalostink le kaka stara ženica čepi v klopi in nekaj otrok stoji pred oltarjem, ki radovedno gledajo, kakó se sveče polagoma druga za drugo ugašajo, na koncu imajo pa svoje veselje z ropotanjem, s katerim oponašajo hrušč in trušč divjih Judov.

Na večer pridejo pač ljudje v cerkev, a ravno med svetim opravilom jih ni. Taka je, kolikor mi znano, skoro povsod navada. In večkrat me je že tiha žalost obhajala nad to nebriznostjó.

Zdi se, da katoliško ljudstvo, dasi sicer rado časti Gospodovo trpljenje, ravno v dneh trpljenja njegovega kaže premalo sočutja do njega... Marsikje pridejo ljudje vsak petek v postu mnogoštevilno v cerkev, kjer se križev pot moli, — samo veliki petek ne pridejo! Ali ni res tako? In ali ni to narobe?

Protestanti, ki so sicer krivoverci, pa vendar verujejo v Kristusa in njegovo odrešenje, imajo veliki petek zapovedan praznik. V katoliški Cerkvi so pa vsi prazniki veselega značaja, veliki petek pa dan največje žalosti, torej delavnik. Pa če je tudi delavnik, naj bi katoliško ljudstvo ta dan in vse te tri dni imelo malo več nežnega obzira na to, kar se v cerkvi obhaja. Tudi hrvaški „Katolički list“ je nedavno nad tem tožil, da imajo na dveh mestih Hrvaške: v Sisku in nevemšekje ravno na veliki petek prav velik semenj. Zares neprimernejšega dneva ni mogoče poiskati! Pri nas imajo marsikje veliki četrtek semenj ali tržni dan. Tudi kaj neprimerno! Kakó se tržni šum ujema s sveto tihoto, ki bi morala vladati te dni, ko celó zvonovi v zvoniku obmolknejo od žalosti! Seveda ljudje mislijo, da morajo nakupiti za praznike, kakor so tudi Judje nakupili potrebnega za praznike. Pa bi kak drug dan tudi lahko kupili. (Saj imajo v Kamniku tudi takozvani „ta pomazani terek“, pa vendar petico na-

pečejo! — Naj se nam ne zameri ta opazka v tej sicer resni razpravi!

Predkratkim mi je pravil sosedni duhovnik, da mu je rekel neki dober krščanski mož (!), star svojih 50 let (!), blizu cerkve stanujoč (!), da teh obredov velikega tedna še nikdar ni videl!! In taka je tudi pri drugih. Zares čudna nebrižnost!

Da se ljudje takó malo zanimajo za ta sveta opravila, je gotovo velik vzrok ta, ker jih ne razumejô; kajti vse molitve se opravljajo v njim nerazumljivem jeziku, obredov samih si pa ne znajo dobro tolmačiti. Zato bi bilo zelo koristno, to ljudem razložiti. „Bogoljub“ je nameraval že letos kratek popis in razlago velikotedenskih opravil. Pa naj za letos zadostuje samo uvod; drugo leto, če Bog dá, bomo pa to storili. Najbolje pa bi bilo, ko bi imeli

ljudje naravnost vse molitve poslovenjene v rokah, potem bi gotovo bolj z zanimanjem in pazljivostjo spremljali duhovnika pri svetih opravilih, molitvah in petju. Še utegne tudi še zgoditi.

Končno dodamo še to, da bi ne bilo napačno veliki petek pred sv. opravilom moliti v cerkvi skupno sv. križev pot. Če je kateri dan primeren za to pobožnost, je gotovo dan, na katerem se je vse to godilo, najprimernejši. Ker imajo pa te dni duhovniki zelo veliko opraviti, naj bi ga bral kdo drug. Ljudje bi pa potem gotovo malo bolj prišli blizu.

Našemu božjemu Odrešeniku, ki nas je v strašnih mukah otepel greha in pekla — čast, hvaležnost in ljubezen vse dni, zlasti pa v dneh njegove žalosti, trpljenja, smrti in pokopa!

Družba treznosti — dalje.

Zadnjič smo razložili zahteve prve stopnje družbe treznosti: zakaj n i k a k r š n e g a ž g a n j a. Dokler o žganju govorimo, nam še marsikdo pritrjuje in prav daje. Je tudi res: žganje napravi največ hudega. Vendar — vsaka nezmernost in vsaka pijanost je od hudega. Toda gorje pa tistemu človeku, ki je toliko predrzen, da si upa tudi katero reči zoper druge mnoge bolj spoštovane pijače, zoper pivo in zoper vino, to „zlato“ in „božjo“ kapljico, „ki jo je Bog ustvaril!“ Ker se pa II. in III. stopnja Družbe treznosti obrača zoper nezmernost vsake pijače, zato moramo tudi o tem spregovoriti, pa naj velja kar hoče. Razložiti moramo, kakšen namen in pomen imata zahtevi zadnjih dveh stopenj.

Najbolj navaden ugovor je ta: „Zakaj bi ga pa ne pili? Saj ga je Bog ustvaril!“ Na to odgovarjamo s sv. pismom: Bog je ustvaril vino v razveseljenje in — ne za pijanost. (Prid. 31, 35.) Prav tako pravimo tudi mi; saj smo še zadnjič rekli: Ne pijača sama na sebi je, ampak nezmernost v pijači je, zoper katero se je treba bojevati! Kdo bi ljudem veselje kratil in motil, če bi po pameti pili? A to je ravno: ljudje ne poznajo mere. Vino in pivo jih sicer

ne upijani in pokonča toliko kakor žganje, pa jih vendar tudi veliko preveč. Da, Bog je ustvaril vino, da bi ga po pameti in potrebi pili, nikakor pa ne, da bi ga z njimi žalili. Bog je ustvaril še marsikaj; pa kam bi zašel človeški rod, če bi vse, kar je Bog ustvaril, rabili vsevprek, češ saj je Bog ustvaril! Po izvornem grehu je vsa natura — v človeku in zunaj človeka — popačena; in marsikaj je na svetu, kar smemo in moramo po pameti uživati, marsikaj pa, česar se moramo v čast in v zveličanje naše duše zdržati. Že stari pogani Rimljani so imeli navado, preden so izpili kozarec pijače, edliti od vrha nekoliko na tla — bogovom v čast. To navado so imenovali „libatio“, po naše: darovanje. In kristjani bi nič ne hoteli vedeti o darovanju, zdržanju, zatajevanju?

„Pa saj ga je Jezus v Kani galilejski celo iz vode naredil!“ — Zakaj pa ne, če so ga pili po pameti? In gotovo so ga po pameti pili. Prepričani smo, da tam ni bilo nobenega pijanca in nobenega pijanega, sicer bi Gospod gotovo ne bil pričujoč, kamli da bi bil on kaj k pijanosti pripomogel!

Torej vino je Bog ustvaril, pa ne za pijanost. Že stari dobri oče Noe se ga je preveč

navlekel in je v pijanosti preklel svojega sina Kama, ki se je bil nad njim zagrešil. In še danes po tisočih letih leži nad Kamovim rodom to prokletstvo, izvirajoče iz prve pijanosti!...

Torej po tem kratkem premišljevanju si poglejmo našo družbo, kaj zahteva v II. in III. stopinji!

Druga: Zdržati se vsa kršnega žganja, vse druge opojne pijače pa uživati zmerno in vsaj vsak dan ne (najmanj en dan v tednu ali pa tudi dalj časa ne). — Zakaj tako? Kaj to pomeni? Ali ni to smešno in nespametno: en dan v tednu ne? — Kaj pa, ali ni to nespametno, da ne smemo en dan v tednu mesa jesti? „Saj meso v petek nič ne škoduje!“ tako govoré brezverci. Kristjan pa ve na ta prazen ugovor koj primeren odgovor: Četudi meso v petek nič ne škoduje, vendar se ga zdržimo: 1. Zato, da posnemamo Kristusa in svetnike. 2. Da se vadiamo v zatajevanju. 3. Da delamo malo pokore za svoje grehe in 4. da se učimo lažje premagovati svoje hudo poželenje. — Ne vidite, zdaj pa tudi veste, zakaj naj se udje II. stopinje zdržé pijače vsaj en dan v tednu. Vprašamo: Ali ni ta zahteva, četudi ne od Cerkev ukazana, vendar popolnoma po duhu Cerkev? In ali ni kakor nalašč za vse preproste ljudi, ki vina itak ne pijejo vsak dan in tudi skozi dalj časa ne.

Tretja stopnja: Zdržati se vseh opojnih pijač. — O joj! vseh! — Ali prav vseh in vsake? Prav dafragment vseh! — Bejžte ne, kaj takega si more izmisliti samó kak norec, ali pa ljudje, ki so polni častilakomnosti, in hočejo, da bi jih ljudje za svetnike imeli!

Nea, ne svetniki in ne norci! Ampak čisto navadni grešni ljudje, z zdravo pametjo, katero jim je tudi Bog dal. — Vidite, se pa zopet po svetu ljudje, čisto pametni in dobri ljudje, četudi ne svetniki, ki so iz kakršnegakoli vzroka tudi sklenili kake druge sicer dovoljene reči se zdržati: eden obljubi Bogu popolnoma prostovoljno, da se ne bo ženil; drugi se istotako prostovoljno odpove vsemu svojemu premoženju in hoče v radovoljnem uboštvu živeti,

tretji zopet kaj družega. Tako na primer redovniki, trapisti nikdar mesa ne jedo, ne kakor bi ga ne imeli; ravno nasprotno: trapisti se pečajo s poljedelstvom in redé zelo veliko živine. Le pojdi enkrat pogledat doli v Rajhenburg na štajerski strani za Savo gori na tistem strmem griču, kake bleve in kako živino imajo! Kako dobre mesce bi si lahko privoščili; na, pa ga ne jedó. Pa zaradi tega menda niso norci.

Torej ti ne jedó mesa; morajo že imeti pameten vzrok za to. Pa vendar še nikoli nismo slišali, da bi ljudje zaradi uživanja mesa zapravljali svoje grunte, zapravljali svojo pamet, vest in vero, prezgodaj umirali, zanemarjali božjo službo, opuščali molitev, pohujševali svoje otroke, pretepali svoje žene se klali in pobijali, obešali, padali v vodo, zmrzovali, zgoreli in na druge načine prezgodaj žalostno poginjali in v pekel drli. — Če je torej pametno mesa se zdržati, je vsaj desetkrat bolj pametno in potrebno zdržati se pijače, ki človeštvu toliko hudega provzročí.

Ja, pa zakaj vendar prav nič? Malo, vsaj malo naj bi ga vendar! takó slišimo od vseh strani prijazno prigovarjati. Kakor ga pijanci preveč, tako ga „abstinenti“ ali zdržniki, kakor se taki ljudje imenujejo, premalo. To je pretiravanje na obe plati. Srednja pot — zlata pot; te naj bi se držali, pa bi bilo najbolj prav! — Tudi na ta, na videz silno moder, a zelo slabo podprt ugovor vam ne bomo ostali odgovora dolžni. Poslušajte, prav po domače vam bomo povedali. Če konj zaide preveč na „bistagor“, zavpiješ in zasučeš ga ti na „tigót“; če krop v loncu vskipi, to se pravi: če je voda prevročá, zalije jo pametna gospodinja z mrzlo, da se nekako izravná. Če človeka mrazi, ga grejejo; če ima pa preveč vročine v sebi, ga obkladajo z ledom, ovijajo z mrzlimi rutami ali kopljejo v mrzli vodi. Zakaj mrzli in zakaj z ledom? Zakaj ne z mlačno vodo, ki je najprijetnejša? Zato, ker bi nič ne pomagalo. Močenje z mlačno vodo bi bila prazna pacarija. In taka je tudi govorjenje o treznosti, dokler je toliko pijanosti na svetu. Ko bi pri tolikih pijancih hoteli svet ozdraviti, zboljšati, zravnati samó s treznostjo, bi svet še zmirom na eno plat visel. Saj tudi skušnja to potrjuje, da to ni izdalo več, kakor

vročinskega bolnika z mlačno vodo pacati. Zato se pametni ljudje prišli na to misel: Ker ga nekteri pijejo preveč, ga moramo drugi „premalo“, potem se bo šele zravnalo.

Aha, zdaj pa že malo razumemo, zakaj ta reč takó! Ampak, kakó pa je tole? Če res le zdržnost odvaga pijanost, tedaj naj bi se ga zdržali tisti, kateri so ga dozdaj preveč pili, katerim škoduje. Če se ga zdržujejo tudi taki, katerim nič ne škoduje, kaj to pomaga? — To pa je, dragi moji, zaradi dobrega zglada.

Če bi taki, ki so k pijanosti nagnjeni, ne imeli pred seboj nobenega zglada, ne videli nikogar, ki nič ne pije, bi rekli: Ja, ja, vsi drugi boste pili, samó jaz naj se postim!“ — Če se pa takim pokažejo drugi: glej, ta bi ga lahko, pa ga tudi ne, — morda be vsaj to tega ali onega ganilo in nagnilo, češ, pa poskusimo no še mi!

S tem smo vam kar moč nakratko razložili vse tri stopnje družbe treznosti.

Ali bo pa ta reč tudi kaj vspeha imela? — O tem prihodnjič.

Najpopolnejša ljubezen.

„On je dobrotljiv nehvaležnim in hudobnim“, beremo pri svetem evangelistu Lukežu. (Luk. 6, 35.) On, Jezus Kristus, je pokazal največjo dobrotljivost brez razločka vsem ljudem na zemlji. Pravičnim kakor tudi grešnikom je storil največ, kar je mogel.

Dobro vemo, da je ljubezen najlepša in pred Bogom najvrednejša tedaj, ke dar jo izkazujemo kot plačilo za nehvaležnost, sovraštvo, zasramovanje. Sv. apostol Pavel je učil: „Ljubezen ni nevoščljiva, ne ravna napačno, se ne napihuje; ni častilakomna, ne išče svojega, se ne dá razdražiti, ne misli hudega; krivice se ne veseli, veseli se pa resnice, vse potrpi, vse veruje, vse upa, vse prenese. (I. Kor. 13, 4—7.) Tako ljubezen je imel naš Gospod. Odpustil je svojim sovražnikom, zanje molil, dal življenje zanje. Kar umeti ne moremo tolike ljubezni našega Zveličarja. Pri zadnji večerji z apostoli in na križu odrešenja je pokazala svojo popolnost. „Kristus nas je ljubil in se za nas dal v dar in žrtev Bogu v prijeten duh. (Ef. 5, 2.)

Njegova ljubezen je naše življenje. V presvetem zakramentu Rešnjega Telesa, ki nam ga je zapustil v zveličavni spomin, uživamo in čutimo njegov ljubezen. V tem presvetem zakramentu je vsa ljubezen božja. Le premisslujmo!

V duhu se podajmo v Jeruzalem in občudujemo preljubeznjivega Sina božjega, ki gré k mizi s svojimi učenci.

Tiha noč je objela Sionske goro. V hiši učenca Gospodovega se vrši zadnja večerja. Vse je bilo tiho v obednici. Začuden se apostoli zrlí v Gospoda in poslušali ljubeznjive besede: „Iz srca sem želel to velikonočno jagnje jesti z vami, preden trpim. Zakaj povem vam, da od zdaj ga ne bom več jedel, dokler ne bo dopolnjeno v božjem kraljstvu.“ (Luk. 22, 15—16.) Apostoli so žalostno premissljevali besede Zveličarjeve: „Resnično vam povem, da eden vas me bo izdal.“ (Mat. 26, 21.) Žalost je prevzela apostole in „so se začeli med seboj povpraševati, kateri izmed njih bi bil, ki bi imel to storiti.“ (Luk. 22, 23.) Sv. apostol Janez

pravi, da je bil tudi Gospod v duhu žalosten. Bolelo je Gospoda v srcu bolj iz ljubezni do nesrečnega izdajavca, o katerem je bilo sojeno: „Gorje tistemu človeku, po katerem bo Sin človekov izdan! Bolje bi mu bilo, da bi ne bil rojen tisti človek.“ (Mat. 26, 24.) Iz ljubezni ni hotel Gospod naravnost povedati nesrečneža, ker se je bal, da bi ga drugi apostoli ne prijeli. Jezus je zapustil s tem vsemu svetu zgled ljubezni tudi do najhujših zločincev. Kdo je grši kakor izdajavec, a Jezus ga zakriva s svojo usmiljenostjo, ga iz ljubezni varuje. Ljubeznjivo je govoril z apostoli in jih tolažil. Poln srčne ljubezni je rekel: „Otročiči, še malo časa sem pri vas . . . Kamer grem jaz, ne morete vi priti . . . Novo zapoved vam dam. Ljubite se med seboj, kakor sem jaz vas ljubil. Ljubite se tudi vi med seboj. V tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, ako bodete ljubezen imeli med seboj. (Jan. 13, 33—35)

Ali Jezus Kristus ni vzor najpopolnejše ljubezni? Po strašnem izdajstvu — uči svoje apostole z vso ljubeznijo, naj ljubijo bližnjega. V starem zakonu se učimo tudi ljubezni, a tako popolna ljubezen, kakršno je Jezus učil, je bila v starem zakonu še neznana. Jezus je ljubil svet z vso ljubeznijo. Sv. evangelist Janez piše: „Ko je Jezus vedel, da je prišla njegova ura, da bi šel iz tega sveta k Očetu, ker je ljubil svoje, ki so bili na svetu, jih je do konca ljubil.“ (Jan. 13, 1.) Čeravno je šel v smrt, vendar se ni hotel ločiti od sveta, ampak se mu je dal v tolažbo in živež v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa. Veseliti se moramo, če pomislimo, da je ljubezen Jezusova pri zadnji večerji do nas grešnikov nekako bojevala se z ljubeznijo, ki ga je vlekla k Očetu in — zmagala. Na zemlji in v nebesih hoče biti, zato sedi v nebesih na desnici Boga Očeta, na zemlji pa prebiva v tabernakeljnu.

Ko je božji Zveličar postavil najsvetejši zakrament in izpolnil vroče želje svojega Srca, začelo se mu je trpljenje. Po najljubeznivejšem darilu, kar jih je nam zapustil, je moral zaradi nas — v smrt. Nepopisljiva je ljubezen, katero je čutil Zveličar za naše duše. Sv. Efremljavi pravi: „Jezus je nas tako ljubil, imel tolike želje zveličati naše duše, da bi bil svojo kri

do zadnje kaplje pretil za eno edino dušo, ko bi bilo treba.“ Oj ljubezni!

Glejmo v duhu Jezusa, kako stopa s svojimi učenci na oljsko goro. Okolu devete ure je prišel z njimi na vrt Getzemani. Tema je krila sanjarske oljke, in zvezdice na nebu so otožno lesketale v dolino solz. Jezus gré z najljubšimi učenci po vrtu in govori: „Sedite tukaj, da grem tje in molim.“ (Mat. 26, 36.) In govoril je: „Moja duša je žalostna do smrti.“

Začel se je tresti. Padel je na obraz in je molil: „Moj Oče, ako je mogoče, naj gre od mene ta kelih.“ (Mat. 26, 39.) Smrtne težave so ga obdajale in krvav pot je potil. Videl je v duhu grozovito orodje, vrvi, biče, trnjevo krono, kladivo, žreblje, križ, sulico, gobo in strašno trpljenje in zaničevanje na potu na gore Kalvarijo. Videl je tudi trpljenje svoje ljubeznjive Matere, preganjanje učencev, hudo smrt apostolov, vse britkosti cerkve. Ali more njegova ljubezen je večja biti? Iz ljubezni do nas je voljno prevzel vse te težave in se je vdal v voljo Očetovo. O prečudna ljubezen!

Njegova pota odslej so bila pota same britkosti. Kaplje njegove presvete Krvi so močile trnjevo pot trpljenja. Oljska gora je bila prvi žalosten kraj trpljenja Jezusovega, trpljenje pa se je z vsakim korakom množilo. Izdan je bil krvoločnim Judom, ki so ga po nedolžnem obsodili na smrt in mu vzeli življenje.

„Večje ljubezni nima nikdo, kakor kdor dá življenje za svoje prijatelje“, je dejal on sam. Po on je imel še večjo: dal je življenje celo za svoje — neprijatelje, za svoje sovražnike. Obenem pa, ko je umrl zanje, hotel je živeti zanje in med njimi do konca časov. Zares: Katere je ljubil, ljubil jih je do konca!

Ker nas je predobrotljivi Jezus toliko ljubil, da je za nas umrl in nam v večni spomin zapustil zakrament presvetega Rešnjega Telesa v zveličanje, obljubimo mu izkazovati tudi mi hvaležnost in ljubezen. Prejemati hočemo pogosto svete zakramente in hiteti hočemo k njemu, ki je govoril: „Pridite k meni vsi, kateri se trudite in ste obteženi in jaz vas bom poživil!“

Alojzij Kramaršič.

Častitim vodstvom Marijinih družb.

Sedaj so na razpolago vse reči, zavajajoče Marijine družbe, ki so bile lani obljubljene v „Škofijskem listu“. In sicer:

1. Lepe, primerno velike in ne predrage Sprejemnice s sliko Brezmadežne. (Žal, da je na njih nekaj tiskovnih napak, za katere podpisano vodstvo ne nosi krivde; vendar ne motijo preveč). Seveda te sprejemnice niso ravno obligatne, a priporočljive so, ker so lične.

2. Imenik, z dokaj natančnimi in prostornimi rubrikami.

3. Za kroniko se dobé lepo črtane pole, ki se dadó vezati v knjigo; ali če se to zdi predrago, se vzamejo navadne pole, ki se dobé tudi že zvezane v knjigo.

4. Izkaznice za ude, ki gredo iz ene družbe v drugo.

5. Posebna posvečenja, ki jih morajo pošiljati odsotni udje o glavnem družbenem prazniku domači družbi, v znamenje, da so še ž njo v zvezi.

To zadnje dvoje je na vso moč potrebno, da se morejo kontrolirati družabniki, ki hodijo iz kraja v kraj. Zato naj bi jih gotovo vpeljale vse družbe.

6. Vzorna pravila čveterere vrste, in sicer: Za mladeniške družbe velika in mala oblika, za dekliške družbe velika in mala oblika. Velika oblika je za to, da se pri snovanju novih družb kar taka kakor je predloži škofijstvu (v dveh izvodih) v potrjenje. S tem je snovanje novih družb olajšano, ker ni treba vselej posebe novih pravil

sestavljati. — Mala oblika pa je zato, da jo družabniki v roke dobé.

V teh pravilih je kolikor mogoče vse potrebno kolikor mogoče n kratko povedano. Seveda so pri vsem tem precej narasla. Kajpada so deloma združena „posebna“ pravila s splošnimi. A treba je, da imajo naši družabniki — zlasti tisti, ki nimajo družbenega molitvenika — nekaj v roki, kar je primerno ravno za naše razmere in obsega v kratkem vse najpotrebnejše. To so bila načela, vodilna pri sestavljanju teh pravil. Seveda: nil perfectum sub sole.

Tudi že obstoječe družbe lahko sprejmejo ta pravila, zlasti tiste, ki nimajo svojih tiskanih pravil. To se jim celo priporoča, ker bi se s tem dosegla večja edinost med družbami. Treba, da se dvignejo naše družbe polagoma na ono višino, ki je v naših razmerah mogoča.

Posvečenje je malce spremenjeno. Zakaj? Kakor so se vse cerkvene molitve revidirale, da se doseže v tem že davno zaželjena edinost vseh slovenskih škofij (o čemer v kratkem kaj več v „Bogoljubu“), tako tudi to „posvečenje“. Res bo zaenkrat nekaj disharmonije med „staro“ in „novo“, ali to je neizogibno. Razlika itak ni velika. Če se prej nove poprimete, bolj bo.

Samo za svetinje pri mladeničih se doslej ni nič novega oskrbelo. Obljubljeno je namreč tudi bilo, mesto sedanjih „mašen“ kaj bolj trpežnega vpe-

ljati. Iskali in tudi dobili smo pač drugih lepih oblik, a vsaka sprememba bi bila znatno dražja. Zato naj stvar ostane tako do prihodnjega shoda družbenih voditeljev, ki bo prihodnje leto.

Letno poročilo je poslalo doslej 143 župnij z 218 družbami. Vse družbe, ki ga še niso poslale, prosimo naj ga pošljejo čim prej. Na podlagi teh poročil se bo namreč sestavil in objavljen imenik vseh družb s številom udov, in gotovo ne bo ljubo, če bo kakšne družbe manjkalo v imeniku. — Žal, da se je v „poročilu“ pozabilo vprašati tudi po številu kandidatorov. Nekatera poročila vzlic temu tudi to število izkazujejo, kar nam je jako ljubo. Družbe, ki imajo poročilo še poslati,

prosimo, naj tudi dodadó število kandidatov.

Vse navedene potrebščine se dobé v prodajalni katol. tiskovnega društva v Ljubljani (Ničman), Novem Mestu (Krajec) in Postojni (Šeber).

Tudi Marijine družbe drugih škofij si lahko preskrbé vseh naštetih reči v naši zalogi, ako jim služijo.

Letos se bo obhajala v Ljubljani slovesna tristoletnica, kar je bila ustanovljena ondi prva Marijina družba. O tem kaj več ob svojem času.

Osrednje vodstvo Marijinih družb
za ljubljansko škofijo.

Kraljica mučenikov.

Od trudne zemlje se poslavlja solnce,
boječe, plaho zre po stvarstvu krog,
boječe gleda na krvavo mesto,
kjer je na križu visel Stvarnik — Bog
in žarkov sto poljublja žrtvenik,
kjer smrtno spanje je zaspal Rešnik.

Ob vznožju križa pa sedi Marija,
v naročju ji počiva božji Sin;
njen Jezus je, a ne kot ljubko dete,
mrtev je tukaj — žrtva bolečin.

O Mati, kaj si pač čutila,
ko Sina s križa si dobila?

Bolest neznosna včrtana je v čelo,
ljubeča mati gleda mu v oko,
in svetla solza kane ji raz lice.
Mar vroča solza ga vzbudila bo?

Zastonj, zastonj, Marija, so solze,
zastalo je že Jezusa Srca.

Zastalo je srce, a mati upa,
da žitja žarek le še biva v njem,
na srce svoje vroče ga pritisne,
poljublja ga in skloni se v objem.
Pa vsa ljubezen Sina ne vzbudi,
mrtev v naročju matere leži.

In z roko rahlo rane mu izmiva,
ob vsaki rani jo zadene meč,
in v vsako rano vroča solza lije,
ob vsaki solzi v srcu ran je več.

Kdo, Mati, je trpel kot ti,
ti, ki kraljica mučenikov si?

Kraljica si, kraljica vseh trpečih,
srce nijedno boli ne pozna,
kot si čutila ti jo tam pod križem,
ko si dobila Sina mrtvega.

Največ, Marija, si trpela ti,
zato kraljica mučenikov si.

S. Elizabeta.

»Nemogoče!«

To je resnična dogodba, ki se je vršila pred sto leti, namreč l. 1795 na Francoskem, v mestu Nantu (Nantes). Tu je bil korporal Kambron (Cambronne) prekucijske armade na smrt obsojen, ker je svojega častnika udaril v pijanosti po obrazu, in to v vojskinem času.

ki bi ga imeli drugi dan ustreliti, ter mu reče: „Poslušaj fant, ti si naredil veliko neumnost!“

„To jaz dobro vem, gospod polkovnik; saj vam je znano, kako daleč sem prišel. Jutri me ustrelite.“

„Mogoče!“ odgovori polkovnik.

Žalostna Mati Božja na Kalvariji v Jeruzalemu.

Kambron je bil komaj dvajset let star, toda pijanec skoz in skoz. Njegov polkovnik (oberst), ki ga je rad imel, ker je bil mladenič drugače izvrsten vojak, da ga mu ni bilo para, je izprosil slednjič za njega pomiloščenje, a le pogojno. — Naprej se je godilo tako-le:

Polkovnik gre v jetnišnico h Kambronu,

„Kaj — mogoče? Pomiloščenja ne morem pričakovati in tako mi ne preostaja družega, kakor umreti.“

„Počasi, prijatelj! Prinašam ti pomiloščenje; ne boš še umrl! Zaslužena kazen se ti bo odpuščala. Tudi korporal boš še ostal, toda vse to pod enim pogojem.“

„Pod kakim pogojem? Govorite, gospod polkovnik! Jaz sem pripravljen vse storiti, da si rešim življenje in čast.“

„Ne smeš še nikdar več upijaniti.“

Kambron sklone glavo in preišljuje. Za nekaj časa reče: „Gospod polkovnik, to je nemogoče.“

„Kaj, nemogoče? In če se s tem rešiš gotove smrti? Premisli vendar: — jutri boš sicer ustreljen!“

Zdaj reče Kambron: „Poslušajte, gospod polkovnik! Če nočem biti več pijan, tedaj ne smem sploh več vina pokusiti; zakaj jaz pa liter sva že taka prijatelja, da se ne ločiva preje, predno ni ali vina ali pa moje pameti konec; je že taka, jaz pač ne poznam nobene mere; in če enkrat začnem piti, tedaj nemorem nehati, ko bi tudi hotel.“

„Pa se res ne moreš zdržati vina?“

„Popolnoma?“

„Kajpak!“

„To je težko, težko. Nikdar več vina piti, niti kapljice ne, nikdar, nikdar več — to je težko, sila težko záme!“ In Kambron skloni zopet glavo. Za nekaj trenutkov pa reče: „Gospod polkovnik, če vam obljubim, da ne bom več vina pil, kdo pa mi je porok, da bom obljubo izpolnjeval?“

„Tvoja častna beseda. Ta ne potrebuje nobenega jeroba. Jaz vem, da ne boš nikdar prelomil dane besede, če jo enkrat daš.“

S sklonjeno glavo je obsojenec razmišljal, razmišljal, a odgovoriti še ni mogel.

„No, Kambron, kaj si si izvolil?“

„Gospod polkovnik, najpreje lepa hvala, ker ste tako dobri z mano. Zdaj pa čujte, kaj vam povem. Dobro: Obljubim, prisežem, da ne bo nikdar več v mojem življenju še kaka kapljica vina omočila mojega jezika. — Ste s tem zadovoljni?“

„Popolnoma, prijatelj moj“, je odgovoril polkovnik.

Drugi dan je že zopet nastopil službo pri svojem koru korporal Kambron. Petindvajset

let pozneje je korporal Kambron postal general. V bitki pri Vaterloo je poveljeval stari cesarski gardi in se s svojimi vojaki takó junaško boril, da ga zbog tega junaštva Francozje spoštujejo, kakor mi očeta Radecka. Ko je padlo cesarstvo, je zapustil vojaško službo ter poslej živel v miru in zadovoljnosti, spoštovan in priljubljen v Parizu.

Njegov nekdanji polkovnik je bival tudi v Parizu. Ko izve ta, da se je Kambron nastanil v Parizu, povabi nekega dne njega in še nekaj drugih starih vojakov — tovarišev na kosilo. — Na prvo mesto, na desno k polkovniku, so posadili generala Kambrona. Med kosilom mu natoči polkovnik kupico zelo starega, dobrega vina. Kambron se začudi in skoro nejevoljen reče:

„Kaj pa to meni natakate?!“

„Izborno rensko vino, sto let staro. Dvémim, da bi takega dobili še kje v Parizu. Poskusite, prosim...“

„Poskusim naj? . . . Kapa kosmata, gospod polkovnik, moja častna beseda!“ je vpil Kambron in udaril ob mizo. „Moja častna beseda! In Nantes! In ječa, in pomiloščenje in moja prisega! Ali ste na vse to pozabili, ali kaj mislite o meni? Od tedaj se ni niti kapljica vina dotaknila mojih usten. Jaz sem vam tako obljubil in besedo sem držal.“

Poln občudovanja te možatosti v besedi ni več silil sivi polkovnik, da bi pokusil Kambron dobro rensko kapljico, ampak na tihem se je v srcu veselil, da je otel takega moža, kakor je Kambron, domovini svoji.

To je resnična dogodba, od prič potrjena. In ta dogodba glasno kliče: Vse je mogoče, če le človek hoče! Vsaki pregrehi je moči dati slovo, samo hoteti je treba, pa gre. Besede „nemogoče“ sploh treba ni v takem slučaju; — naj se črta iz besednjakov —; saj je mogoče vse; če je volja trdna, Bog že vselej svoje stori in pomaga človeku, kakor je pomagal Kambronu. Pogum toraj, pogum, vse je mogoče, vse, vse — samo: človek mora zares hoteti!

V čast sv. Jožefu!

(Bratovščina sv. Jožefa na Vel. Poljanah pri Ribnici.)

Bratovščina vednega češčenja sv. Jožefa, ustanovljena pri župni cerkvi sv. Jožefa na Vel. Poljanah, je poskrbela tudi v preteklem Marijinem letu za to, da ni bilo dneva, ob katerem bi ne bil vsaj en ud počastil prečistega Ženina Brezmadežne Device. Seveda jih je na nekatere dneve zapisanih na stotine (zlasti na praznik sv. Jožefa), in je le želeli, da bi si udje dneve češčenja bolj razdelili. Saj to ni bogvé kakó junaško delo, če se kdo spomni sv. Jožefa n. pr. na njegov praznik ali na praznik njegovega Varstva. To stori menda vsak, kdor le ta dan zaide v cerkev, in za to ni treba šele posebne bratovščine. Toda, če si izvoliš kak skrit ali zate posebno pomenljiv dan in ondaj počastiš sv. Jožefa, ko se ga spominja morda le malo duš širom katoliškega sveta, in mu potožiš

takrat svoje skrbi in reve, — podvojeno pomoč boš našel, ker boš molil tak dan vse bolj zbrano in goreče. Posebno je priporočati, naj bi udje na dan češčenja izmolili vsaj sedem očenašov in enkrat angelsko češčenje v čast sedmerim veseljem in žalostim sv. Jožefa. Ta pobožnost je baje posebno ljuba sv. Jožefu. — Pristopilo je v preteklem letu k imenovani bratovščini številno udov posebno iz župnij Dóbrova pri Ljubljani, Stara cerkev in Mirnapeč. Vsako prvo sredo v mesecu se je opravila sv. maša za srečno zadnjo uro zapisanih udov, in v novembru mrtvaško opravilo za ranjke člane. Srčno hvalo in večno plačilo vsem vnetim razširjevalcem jožefinskega vednega češčenja širom slovenske domovine!

J. V.

Sv. Detinstvo.

(Poročilo slovenskega misijonarja na Kitajskem.)

Med stroški misijonarjevimi je zelo, zelo velik, da največji predalček, katerega ima pokriti. Napis ima „Sv. Detinstvo“. Kaj pa je to?

To je pa žalosten list kitajskih poročil. Gotovo si, cenjeni rojak, že videl podobico družbe sv. Detinstva. Ako pa še nisi, plačaj eno kronicico in vstopi v to bratovščino, in ti bodo dali tako podobico in knjižico, pa si jo oglej!

Na tej sliki vidiš celo kopico otrok. Kdo so to? O, to so veliki sirotki! To so sirote, dasi imajo še starše žive. Nikogar nimajo svojega na svetu. Mati ga je ali prodala ali pa kar tam zunaj na mestnih ulicah pustila. Ako se ga kdo usmili, dobro! Ako ne, naj vsega hudega konec vzame!

Kaj neda kako neusmiljeno je to! Vendar

resnično. Prva poročila o takem ravnanju z novorojenčki na Kitajskem sežejo v 12. stoletje. Takrat so divji gorjanci z azijskih višav večkrat prihrumeli v deželo in velike ljudi pobili, kakor k nam Turčini. Ljudi je bilo vedno manj. Časi so bili sila hudi. Cesar torej ni več dobival toliko davka. Zato so uradniki štelili tudi otroke v družini. Ljudstvo je bilo ubožano in še za odraščene ni moglo plačevati. Zato so raje pomorili svoje otroke, predno so prišli uradniki popisovat družine. Drugi so ta žalostni zgled posnemali in kmalu se je to tako ukoreninilo med narodom, da je postalo splošna navada. Niti najstrožje postave je niso mogle več ubraniti. Ob nekem prekopu stoji še danes velik napis, da se tu ne smejo vtpljati deklice. In to je ostalo do današnjega dne. Zlasti rev-

nejši starši to delajo. Navadno mečejo proč le deklice. Z dečkom se že prebije. Ko odraste, pomaga staršem, jih podpira z zaslužkom in tudi sebi lahko preskrbi kruha. Težje je z deklico. Ako najde ženina, že še gre. Kaj pa, ako ga ni? Za vsako delo ni. V mnogih krajih si ne more nikakor dobiti dela.

V nekaterih večjih mestih je ta navada tako splošna, da gredo vsako jutro možje z vozom po mestu pobirat take otroke. Z volovskim vozom hodijo okrog in vsak čas dajo posebno znamenje. Kdor ima kako mrtvo ali živo dete, da ga ne mara, izroči ga vozniku. Mrtve odpelje pokopat, žive pa v zavode, katere je vlada naredila. Tu se začne za sirote pravo pasje življenje. Vlada za te zavode silno slabo skrbi. Prav pogosto se zgodi, da otrok gladu umrje, ker nanj pozabijo. Ako kaka družina nima svojih otrok, pride kar sem in si izbere kakršne hoče in kolikor jih hoče. Zlasti premožnejše družine si jih veliko preskrbijo, da jih imajo za delo, ko odrastejo.

Moritev otrok kitajske postave strogo prepovedujejo. Toda izpolnovati se te naredbe ne morejo, ker se država ne vmešava v družinsko življenje. Pa saj zoper take zastarele navade vse naredbe nič ne pomagajo. Kitajcu je treba le vere, je treba le ublažiti srce. Treba jim pred vsem krščanstva in krščanske ljubezni in ta grozna navada bode takoj izginila sama po sebi. —

Kaj pa misijonar? Ali se za te sirote nič ne zmeni? O nikakor ne. Zanj je pa ta strašni običaj polje, ki mu vzame nad polovico moči in denarja.

Pred vsem skuša vplivati na starše, na javno mnenje, na ljudstvo, da bi opustili to kruto početje. Toda to gre težko. Še pri kristjanih je v začetku težko, nikar pri poganih.

Nastavljene imajo posebne može, ali tudi ženske, ki pobirajo take sirote. Ako je otrok že mrtev, ga lepo pokopljejo. Ako je otrok izpostavljen, je navadno že blizu smrti. Zato jih brzo krstijo, da jim vsaj tam v večnosti odpró vrata do nebeške sreče. Koliko je bilo po vseh misijonih takih krstov, ne moremo poročati, ker nimamo, žal, podatkov za to. Le za naše devetere pokrajine imamo pred seboj število, katerega je prineslo poročilo v redov-

nem listu. Tu so jih krstili l. 1903. velikansko število 5734. Ako imajo misijoni drugih redov samo polovico tega števila, ali pa vsaj toliko, moj Bog, kako veliko število dobimo!

Da, da, Kitajcem treba luči Kristusove vere, preje ne bo bolje. Sem pridite vi, ki hočete imeti družino brez krščanstva, pa bode te lastne oči videli, kaj hočete imeti. Zaslupljenci!

O, ako tak najdenček umre takoj ali kmalu po krstu, blagor mu! Rešen je za vselej! Rešen je pa tudi misijonar nadaljnih skrbi. Kaj pa, ako živi? Ubogi misijonar! Postal si njegov duhovni oče, zdaj pa skrbi, da ga preživiš! In koliko skrbi si nakoplje s tem na rame! Pa ko bi bil eden, dva, deset! A jih je sto, dvesto ... tisoč. Kdo bo preskrbel vsem tem lačnim nedolžnim usticam jesti, kdo jih bode oblačil, kdo zanje skrbel? ... Treba posebne hiše v ta namen, treba postrežnic, treba tega, treba onega, o, treba še in še. Pa kdo vpraša, kje dobiš? Biti mora! Ubogi oče, kajneda, cenjeni rojak, pri toliko otrocih!

In res so ustanovili misijonarji že nad 239 sirotišnic, kjer ima zavetje nad 26.835 sirot. Tu niso še vštetí oni otroci, katere smo razdelili med krščanske družine in dojenice po deželi. Samo pri nas v Hankovu imamo takih otrok 205 in vsa naša pokrajina pa 1275. Kajpada treba tem dojnicam plačevati njih trud. Pri nas imajo po tri krone (1 tian) na mesec od vsakega otroka. Kajneda, to so stroški, to so skrbi! Rečem še enkrat: pomilovanja vredni misijonar!

Rekel sem, da matere svoje otroke tudi prodajajo. Zlasti revnejše komaj čakajo, da ga dobe. Potem pa brž z njim napredaj. Zlasti rade jih prinašajo v postaje misijonarju. Tu vedo, da ga bodo gotovo spečale in sicer dobro. Kajti kaj naj misijonar stori? Ako ga ne kupi on, kupila ga bode kaka peganska družina in izgubljen je za Kristusa. Če ga pa nihče ne bode kupil, čaka sirotka gotova smrt in sicer smrt brez sv. krsta. Torej mu ne kaže drugega, kakor: kupi ga! Da, prav pogosto se zgodi: zadnji tiani so v blagajnici. Sto in sto potreb je. Treba obleke, treba kruha. Lačen je, jesti ni kaj. Vendar vzame zadnji denar mati za otroka. Za druge naj pa Bog skrbi. In to se ponavlja dan na dan Tako nastane počasi

v mesečnem računu misijonarjevem precejšnji izdatek že samo za nakup otrok.

Koliko dobro delo torej stori, kdor podpira misijone!

Kaj neda, cenjeni čitatelj, tebi se smilijo ti ubogi „kupljenčki“? Komu se ne bi? Vedi, tudi ti lahko pomagaš misijonarju pri tej kupčiji. Ti! daj, kupi še ti enega! To prav lahko storiš. Ako hočeš dečka, stane 10 tianov (okrog 30 kron). Morda bi raje imel deklico, dobro! ta stane k večjemu 5 tianov (okrog 15 kron). Vedi pa, da bode prav tvoj. Ako poveš svoje ime krstno in rodbinsko, pa ga bomo na to tvoje ime krstili in pisal se bode tako, kakor ti. Da, do tega imaš pravico, ker si njegov drugi oče. In otročiček bode tvoj. Redovnice mu bodo povedale, da ima tam tam daleč za morjem svojega očeta ali svojo mater, ki nosi prav tako ime kakor on; da je zanj dal denarja, da so ga rešili smrti. In otročičevo nedolžno očesce bode vselej porosilo solzo hvaležnosti. Potem mu bode pa redovna sestra sklenila majhne ročice in molila bosta skupaj: „Za I. I., ki me je rešil smrti in mi pomagal do milosti sv. krsta Očenaš... Češčena Marija.“ In kakor lepo dišeče kadilce se bo vzdigovala molitev iz tega nedolžnega srčka proti nebu, tja k malemu Jezuščku — zate. In On, ki je rekel: „Karkoli ste storili komu teh malih, ste meni storili“ bode vzdignil svojo sveto ročico in te blagoslovil.

Ako bi ga pa morda rad tja v Evropo k sebi, pa pošli še za vožnjo.

Kaj delajo otroci v sirotišnicah? I, kaj? Najprej se nekaj let samo igrajo in molijo. Potem se učé brati, malo pisati, računati, peti. Potem se morajo učiti raznih rokodelstev. Nekaj jih je krojačev, čevljarjev, suknarjev, usnjarjev

itd. Deklice se šivilje, so predice, vezejo, tko svilo itd.

Seveda, celo življenje ne morejo v zavodu ostati. Dečkom preskrbi misijonar delo, pa se preskrbljeni. Z deklicami je večji križ. Te porazdele po bolnišnicah, po raznih delavnicah, da pomagajo pri delu. Večini preskrbi misijonar ženina. In zopet, ako gojenec vzame gojenko, treba jima je dati ali priskrbeti malega posestva, da se moreta pošteno preživiti. Tako nastajajo vedno nove krščanske družine in po njih se širi krščanstvo med narod vedno globlje in globlje.

Zopet rečem, ubogi misijonar! Vse mora biti! Ravna se po besedah apostola narodov, sv. Pavla: „Vsem sem vse postal, da bi vse za Kristusa pridobil.“ In zdaj lahko odgovorim na stavljeno vprašanje: „Kaj je to, sv. Detinstvo?“ Vse to, kar si zdaj bral, vidiš, vse to misijonsko delovanje med otroci in za otroke je posvečeno Detetu Jezuščku. Iz ljubezni do tega božjega Deteta se misijonar in redovnica žrtvujeta za otroke.

Vse to, smo dejali, pa silno veliko stane. Tisočaki na leto gredo iz misijonarjevega žepa samo za otroke. Tega bi pa sam nikakor zmagovati ne mogel. Saj sam kot redovnik ničesar nima svojega, razun Boga v nebesih. Dohodki so pa taklo pičli, da se komaj drugo vzdržuje. Zato se je ustanovila posebna bratovščina, katera ima namen, z doneskom udov podpirati misijonarja v tem njegovem delovanju sv. Detinstva. Razširjena je po vsej Evropi in spleh po vsem katoliškem svetu. Tudi na Slovenskem je precej razširjena. Imenuje se istotako sv. Detinstvo, ali družba sv. Detinstva. Čitatelj, ako še nisi ud, pristopi! Letni doneski so majhni. Zaslужenje veliko!

† Škof Jožef Jurij Strossmajer. Umrl je v soboto zvečer v Djakovem na Hrvaškem škof J. J. Strossmajer. Bil je najstarejši škof katoliške Cerkve, star 90 let. Škof pa je bil od leta 1849., torej celih 55 let. Delal je veliko, in ker je imel lepe dohodke, tudi daroval veliko v verske in narodne namene. Njegovo ime je slovelo po vsej Evropi. Časten mu spomin in večni pokoj!

Iz Rima. Sv. oče je zaslišal dunajske in druge romarje začetkom tega meseca. Nagovoril je sv. očeta pri tej priliki št. hipolitski škof dr. Rössler. — Sv. oče je imel nagovor na kardinale v tajnem konzistoriju. Žalostno se je izrazil o preganjanju Cerkve na Francoskem; omenjal je krvave vojske med Rusi in Japonci, ter izrazil željo po miru; pohvalil ameriški ljudovladi Peru in Bolivijo, ker sta se v neki sporni zadevi obrnili na papeževega poslanika, ki je povoljno rešil te zadeve ter pokaral ekvadorsko vlado, ki tlači in preganja katoličane. Končno se je spominjal 50letnice Brezmadežnega spočetja, ki se je po vsem svetu tako slovesno praznovala. — Papež Pij X. je poslal avstrijskim škofom in nadškofom posebno pismo, v katerem obsoja gibanje „proč od Rima“, ter bodri škofe, naj omeje to gibanje, ki trga vernike od edino zveličavne sv. Cerkve.

Misijoni med Slovenci. Na Vestfalsko sta se odpeljala oo. Klemen Grampovčan in Salvator Zobec misijonarit. Pri vestfalskih Slovencih ostaneta šest tednov. Tudi aleksandrijski Slovenci so obhajali sv. misijon od 12 do 19 marca. Spovedovala sta o. Luka iz Kaire in Ignacij Striskič. Pod vodstvom Katarine Klemenčič so mladeniči in dekleta popevali slovenske misijonske pesmi. Vsi so bili veseli in zdelo

se jim je, da so doma. Za veliko noč jih popelje o. Benigen v Jeruzalem. — Kmalu se naselijo tudi slovenske šolske sestre v Aleksandriji.

Razkrinkani socialni demokratje. Da so socialni demokratje pridobivali novih pristašev, govorili so po vseh shodih, da je vera zasebna stvar posameznika in da jim je vseeno, kateri veri pripadajo njihovi pristaši. Razumni ljudje jim seveda niso verjeli tega, mnogo nedvednih delavcev so pa le privezali nase. Nedavno so imeli v Kremsu shod, in na tem shodu je poslanec Šumeier silil socialiste k odpadu od katoliške Cerkve. Svetoval jim je, naj prestopijo k protestantom, da se rešijo suženjstva papeževe Cerkve. Seglasno so sprejeli ta njegov predlog. Kakršni so dunajski socialisti, taki so tudi naši kranjski. Zato kličemo: proč od socialne demokracije!

Kapucini v Reki so pričeli zidati novo cerkev, ker je bila sedanja v vsakem oziru v slabem stanju. Cerkev bo posvečena Materi božji. Imela bo proti navadi kapucinskih cerkva do 80 metrov visok stolp. Visoko v stolpu bodo postavili kip Brezmadežne, tega bodo ponoči električno razsvetlili, da ga bodo mornarji na jadranskem morju že od daleč opaziti mogli. V pravem pomenu besede bo ta kip predstavljal morsko zvezdo: Marije. — Tudi frančiškani na Trsatu bodo prenovili in povečali božjepotno slovečo cerkev Matere božje trsaške. Kdor hoče kaj darovati za imenovani cerkvi, naj pošlje prispevke v Reko ali na Trsat (pošta Sušak).

V severni Indiji je bil v Lahori hud potres. Podrlo se je več turških molivnic in ena katoliška cerkev. Veliko ljudi je bilo ubitih. Tudi drugod je napravil potres velikansko škodo.

Duhovniške zadeve v ljubljanski škofiji. Župnija sv. Lenart v loški dekaniji je podeljena gospodu beneficijatu na Vačah Ivanu Kramar. Presvitli gospod knezoškof je imenoval za mnoge zasluge frančiškanskega župnika in gvardijana veleč. o. Hugolina Sattner za konzistorijalnega svetovalca. Župnija Rako je dobil č. gosp. Jožef Borštner, župnik v Šempetru pri Novem mestu. Župnijo Svibnjo čast. g. Peter Koprivec, mestni kapelan v Radolici.

S Koroškega. V stalni pokoj je stopil preč gospod župnik in kn. škofijski svetovalec Simon Incko v Žabnicah. Razpisana je sedaj ta župnija. Župnija Grabštanj je podeljena častitemu g. Stefanu Bayer, župniku v Podkrčah.

Na Štajerskem je umrl v bolnici usmiljenih bratov preč. gospod Ferdo Majcen, profesor veronauka na deželni gimnaziji v Ptuj. Truplo so prepeljali v Maribor, kjer počiva oče pokojnega profesorja. Naj mu sveti večna luč!

Umrl je v Št. Vidu pri Zatičini 4. t. m. č. g. Alojzij Jerše, župnik v pokoju. Služboval je v Poljanah nad Škofjeloško, na Trati, v Trnovem na Notranjskem, v Starem trgu pri Kočevju, na Dobovcu, v Kresnicah in zadnja leta je preživel v Št. Vidu. Pokopal ga je njegov sošolec veleč. g. stolni kanonik Sušnik.

Nevarno bolan je č. gosp. administrator Absec v Hotiču pri Litiji. Priporoča se v molitev!

Nunski prednici. V ljubljanskem nunskem samostanu je bila zopet izvoljena za prednico č. m. Terezija Heidrich. Pod njenim vodstvom se je ustanovil uršulinski samostan v Mekinjah pri Kamniku. V škofjeloškem samostanu so tudi zopet izvolili že dosedanjo prednico č. m. Katarino Majhnič.

„Praški Judek“. S tem naslovom je izšla drobna knjižica, ki obsega prelepo povest malega judovskega dečka v Pragi, kako je hrepenel po sv. Krstu, pa preden je bil krščen, je bil od lastnega očeta križan in je takó prejel krst krvi ter dal svoje mlade življenje za sv. vero. — Zgodbica je jako lepa, pa tudi mično pisana, torej knjižica prav priporočljiva. Naroča se v „Katoliški bukvarni“ v Ljubljani ali v knjigarni J. Krajec nasl. v Novem mestu ter stane mehko vezana 40 h, trdo vezana 60 h, po pošti 10 h več.

Kanonična vizitacija in birmovanje v ljubljanski škofiji v letu 1905. V letu 1905 bode kanonična vizitacija in birmovanje v dekanijah: Kamnik, Kočevje, Cerknica, Litija in Loka.

1. Dekanija Kamnik. 1. Vedice v soboto 6. majnika šole, v nedeljo 7. majnika sv. birma. 2. Komenda v ponedeljek 8. majnika. 3. Tunjice v torek 9. majnika. 4. Stranje v sredo 10. majnika. 5. Gojzd v četrtek 11. majnika. 6. Mekinje v petek 12. majnika. 7. Kamnik v soboto 13. majnika šole, v nedeljo 14. majnika sv. birma. 8. Sela v ponedeljek 15. majnika. 9. Šmartno v torek 16. majnika. 10. Špičalič v sredo 17. majnika. 11. Motnik v četrtek 18. majnika. 12. Tuhinj v petek 19. majnika. 13. Nevlje v soboto 20. majnika. 14. Mengeš v nedeljo 21. majnika. 15. Trzin v ponedeljek 22. majnika. 16. Goričica v torek 23. majnika. 17. Homec v sredo 24. majnika. 18. Radomlje v četrtek 25. majnika. 19. Rova v petek 26. majnika. 20. Vranja peč v soboto 27. majnika. 21. Dob v nedeljo 28. majnika.

2. Dekanija Kočevje. Srednja vas v četrtek 1. junija. 23. Zdihovo v petek 2. junija. 24. Mozelj v soboto 3. junija. 25. (Stari trg v nedeljo) 4. junija. 26. Spodnji Log v ponedeljek 5. junija. 27. Nemška Loka v torek 6. ju-

nija 28. Koprivnik v sredo 7. junija. 29. Stari Log v četrtek 8. junija. 30. Polom v petek 9. junija. 31. Osilnica v nedeljo 2. julija. 32. Fara v ponedeljek 3. julija. 33. Banjaloka v torek 4. julija. 34. Morovec v sredo 5. julija. 35. Gotenica v četrtek 6. julija. 36. Reka v petek 7. julija. 37. Kečevje v soboto 8. julija šole, v nedeljo 9. julija sv. birma.

3. Dekanija Cerknica. 38. Begunje v soboto 24. junija. 39. Cerknica v nedeljo 25. junija. 40. Grahovo v ponedeljek 26. junija. 41. Bloke v torek 27. junija. 42. Stari trg v sredo 28. junija šole, v četrtek 29. junija sv. birma. 43. Babno polje v petek 30. junija. 44. (Kot stari in novi 1. julija sv. maša, obisk cerkve in šol.) 45. (Stuđeno v nedeljo 16. julija.) 46. Planina v ponedeljak 17. julija. 47. Urec v torek 18. julija. 48. Sv. Trojica v sredo 19. julija. 49. Sv. Vid v četrtek 20. julija.

4. Dekanija Litija. 50. Zagorje v soboto 12. avgusta šole, v nedeljo 13. avgusta sv. birma. 51. Št. Lambert v ponedeljek 14. avgusta. 52. Polšnik v torek 15. avgusta, posvečevanje nove cerkve in sv. birma. 53. Sava v sredo 16. avgusta. 54. Hotič v četrtek 17. avgusta, mimogrede kanonična vizitacija.

* * *

Iz Dragatuša. Lepa in za našo Marijino družbo vesela slovesnost se je vršila pri nas v nedeljo, dne 5. februarja. Zjutraj smo imele dekleta slovesen shod in skupno sv. obhajilo. Popoldne ob dveh so prečastiti gospod dekan iz Semiča blagoslovili zastavo dekliške Marijine družbe, in v prelepem govoru so nam razložili pomen zastave, in nas spodbujali, kako da naj Marijo posnemamo v njenih čednosti zlasti v čistosti in ponižnosti. Nato so na novo v družbo sprejeli enega fanta in 32 deklet. Med tem so družbene pevke pele: „Marijino zastavo bom ljubila, pod njo hodila bom do konca dni.“ Cerkev, dasiravno je prostorna, je bila polna ljudi, ki so radovedno čakali, da ugledajo našo lepo in krasno zastavo, katero je naredila gospa Ana Hofbauer v Ljubljani. Da nam je bilo mogoče omisliti si zastavo, so nam k temu pripomogli tudi drugi, ki niso v družbi, največ pa zlasti naš prečastiti gospod župnik. Pri slovesnosti so bili pričujoči tudi preč. g. župnik iz Črnomlja in nekaj družabnic odotne de-

kliške družbe. Č. g. kaplan iz Starega trga so prihiteli s svojo mladeniško in dekliško Marijino družbo, ki je pevajoč Marijine pesmi v procesiji prišla v cerkev. Hvala Bogu, naša dekliška Marijina družba dobro napreduje, dasiravno jih je že nekoliko nas zapustilo; štiri namreč so stopile v zakonski stan, dve so se preselile v večnost, — obe na soboto — Marijin dan. Ker so tukaj Marijo goreče častile, upamo, da se že pri nji v nebesih veselijo in za nas prosijo.

Hotederšica. Dne 18. decembra je bil pri nas ustanovljen tretji red. Slovesno so ga ustanovili en častiti frančiškan iz Ljubljane. Imeli so slovesnosti primeren ogovor in potem so sprejeli v red 19 udov. Upamo, da jih bo čedalje več. Ustanovljeno imamo pa tudi rožnovensko bratovščino. Bog plačaj preč. g. župniku njihov trud, ker tako goreče delujejo in skrbijo za zveličanje neumrljivih njim izročeni duš!

Iz Šmihela pri Novem mestu. V preteku dobrega četrtega smo imeli pri nas dva poboja. Prvega so „potrčali“ do konca na Martinov večer preteklega leta v Birčnivas: Nesrečnež je umrl brez sv. zakramentov v nekem hlevu. Drugega so potolkli pred tremi tedni na Lakomah. Napadalec je neki I. Pirc. — In kaj je te nesreče krivo? Surova fantovska korajža in pa — pijača. Drugi dan po dogodku si videl v Šmihelu tale prizor: Ob istem času so potolčenca na pol mrtvega peljali v bolnico v Kandijo, orožniki pa „korajžnega“ fanta uklenjenega v zapor. Fantje, čemu grenite starišem življenje in spravljate sebe v nesrečo in sramoto? Proč taka peklena „korajža“ in proč pijančevanje! — In vendar so nekateri tako nespametni, da pravijo, da Marijine družbe in družbe treznosti treba ni. O nespamet!

Iz Borovnice. Vender je minil neumni predpust, in v naši farni cerkvi se je zamenjala slika sv. Marjete s sliko križanega Zveličarja. Oh, ozrite se, krščanske duše, zlasti ve dekleta in posebno še mladeniči Marijine družbe, ozrite se v trpečega Boga in v njegovo žalostno Mater! Nikar je tako malomarno ne zapuščajte, prihitite nazaj v njeno naročje! Mladič, ali bomo kar tako dremali? Poglejte kako drugod napredujejo, kako pa mi! Le nikar naj nas vsaka sapica ne prekucne in ponosno stopajmo pod Marijino zastavo! Ljubimo svojo nebeško Mater in častimo jo zdaj, ko imamo še čas! Morda pride kmalu, prekmalu, da bomo

zapustili svet, kaj bodo pomagale tedaj vse veselice, ves naš ponos? Pravi naš ponos naj bo, da smo zvesti sinovi Marijini in ona nam bo stala na strani v zadnjem boju. Torej fantje, bolj goreči bodimo, bolj koražni in vneti za čast Marijino!

Iz Podčetrška. Obhajali smo tukaj tridnevnicu na čast presvetemu Rešnjemu Telesu „večna molitev“ od 19. do 22. svečana. Da bi bolj slovesno obhajali tridnevnicu povabili so naš č. gospod župnik enega č. frančiškana iz Maribora. Delovali so neutrujeno z vso gorečnostjo v spovednici in na prižnici. Vsak dan so nam trikrat pridigovali in za slovo so nam še podelili papežev blagoslov. Udeležila se je v teh dneh cela fara sv. odpustkov. To so bili dnevi veselja in radosti za celo Podčetrško župnijo. Dolžni smo zahvaliti se ljubemu Bogu, da nam je dal tako skrbnega dušnega pastirja, ki si na vso moč prizadevajo, da bi se izveličale vse njim izročene ovčice.

Iz Trsta. Dne 11. t. m. preminila je v 27. letu svoje starosti Viktorija Kavš, Marijina hči v pravem pomenu besede. Doma iz Bovca na Goriškem službovala je delj časa pri stolnem koražju Fabris-u. Menim, da zvestejše in v spolnovanju svojih stanovskih dolžnosti natančneje služkinje bi bilo težko najti. Kdor jo je poznal, imel jo je rad; saj ni živi duši storila kaj žalega. Resnično pobožna v življenju je s svetniško vdanostjo prenašala nadloge dolgotrajne sušice in kakor mučeniki iz prvih časov krščanstva gledala je smrti v obraz radostnim srcem in smehljajoča. Ni bilo se torej čuditi, da je toliko Marijinih družbenic prišlo k njenemu pogrebu. Belo opravljene stopale so njene družice poleg mrtvaškega voza, na katerem so počivali njeni zemeljski ostanki. Za vozom pa je neštevilna množica družabnic, glasno moleča rožni venec, priporočevala njeno dušo Marijinemu in božjemu usmiljenju. Iz cerkve sv. Justa pripeljala se je njena krsta na pokopališče sv. Ane. A glej! ni bilo še dobro njeno truplo izročeno materi zemlji, že je mrtvaški zvon v Rojanu naznanjal, da je druga Marijina hči tržaške družbe, 21 letna Justina Piščanč, zapustila solzno dolino. In tvoja podoba, Justina, komu, ki te je le kaj poznal, naj izgine iz spomina? Tiha, ponižna prihajala si vsak dan po svojih opravilih v mesto. Angelju podobna klečala si čestokrat pri Gospodovi mizi čakajoča svojega nebeškega Ženina. Marsikatera

mati zrla se je za teboj in si v srcu zaželela enako tebi vzorne hčere. Da, bila si vzor dekleta. Kar ti je umirajoča mati pred leti naročala — onih zadnjih zlatih opominov nisi pozabila. Blagor tebi! Sedaj „nad zvezdami ti duša tvoja biva“ tako so ti rojanske Marijine hčere ganljivo prepevale, ko so te spremljale k zadnjemu počitku. Da, nad zvezdami Viktorija! Justina! vajini duši srečni bivati in gledati na nas revne popotnike solzne doline. Vajin duh naj živi v nas in Vajine prošnje za nas do Vsemogočnega naj nas spremljajo v življenju, da se enkrat srečno vidimo v večnosti.

Zahvale za uslišano molitev.

M. P. iz S. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za ozdravljenje zelo mučne bolezn. — A. V. sv. Antonu Pad. in sv. Vincenciju za uslišano molitev v bolezni in potrebi. — G. Z. pri D. M. v Polju Materi božji na Planinski gori za zdravje materino. — F. S. iz P. presv. Srcu za ozdravljenje — J. L. iz P. Materi božji in sv. Servulu za ozdravljenje bolne hčerke, nad katero so zdravniki že obupali. — M. M. iz V. lurski Mariji, sv. Jožefu, sv. Antonu Pad., sv. Valentinu za nenavadno hitro ozdravljenje po opravljeni devetdnevnic. — Jernej Varl iz Kamne gorice: Vsled obljube se zahvaljujem tukaj očitno presv. Jezusovemu in Mar. Srcu, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad., ker sem že med opravljanjem devetdnice zadobil zdravje, katerega sem skoro dve leti pogrešal.

Darovi.

Za bratovščino presv. R. Telesa: Zupnije: Prečnja 68 K, Škofja Loka 240 K, Srednja vas 268 K, Kranj 211 K, Komenda 183 K, Vodice 140 K, Stari trg pri Ložu 160 K, Homec 13 K, Mošnje 28 K, Vrh 30 K, Št. Vid pri Ljubljani 90 K, Kolovrat 42 K, Rudnik 40 K, Bučka 40 K, Kočevje 62 K, Ljubno 4 K 20 h, Št. Janž 1474 K, Križovo pri Kostanj. 7360 K, Vreme 14 K, Begunje pri Cirk. 53 K, Št. Ožbalt 32 K 40 h, Šmartin pri Litiji 7014 K, Bevke 21 K, Hinje 4470 K, Ambrus 35 K, Besnica 90 K, Naklo 50 K, Št. Jurij pod Kumom 56 K, Rova 3580 K, po č. gg. uršulinkah 184, prelat g. Rozman 30 K, Marijina družba pri Uršulinkah 12 K, Poznič M. 1 K, delavke v tobačni tovarni 1240 K, Rupnik 2 K, Marjeta M. 120 K, Guri Mar. 2 K, č. gosp. Pet. Janc 220 K, Katar. Žibert 8 K, Mar. Žibert 4 K, Logar Aleksandrina 2 K, Mar. Pefifer 4 K, č. g. Frid. Hudovernik 2 K, več neimenovanih 830 K.

Za sv. Detinstvo: iz Škofje Loke (č. g. Janc) 29 K; č. g. Mat. Rihar 4904 K. — Za duše v vicah: č. g. Rihar 670 K. — Za gobovce: M. K. 50 K, iz Škofje Loke 10 K; delavke tobačne tovarne 740 K. — Za najpotrebnejše misijone iz Loke 10 K. — Za razširjanje sv. vere: iz Loke 1996 K. — Za Klaverjevo družbo: čast. gosp. Rihar 5 K; gospa Avgusta Lapajne 4 K. — Za božji grob v Jeruzalemu: iz Kamnika 240 K. — Za afriški misijon: P. Jarc iz Kranja 6 K. — Za zamurčke: N. N. iz Ljubljane 100 K. — Za zamorske misijonarje: N. N. 100 K.

Prihodnja številka izide v četrtek, 27. aprila.

— V velikonočni dōbi primerno berilo! —

Katoliška bukvarna v Ljubljani

je založila

— novo izredno mično povest: —

Spillmannove povesti IV. zvezek

„Praški Judek“.

Prevél Josip Volc.

Skrit biser med p. Spillmannovimi povestmi je nedvomno njegov „Praški Judek“ (Der Judenknabe von Prag). Sloveči pisatelj sam je zbiral prevode tega delca; tudi slovenskega prevoda je želel nekaj iztisov. Ni ga ućakal. Umri je p. Spillmann pred nekaj tedni. Naj mu ohrani ta knjižica vsaj skromen spomin med Slovenci. Kdor ljubi res mično berilo, nuđi mu ga ta povest. Seznaol se bo z naivno-preprostim, preskrbnim patrom Sebaldom iz kapucinskega samostana na Hradšinu. Ćul bo o genljivem in strahotnem dogodku, ki se je pripetil v Pragi leta 1701 v sv. postnem in velikonoćnem Ćasu. Gledal bo v globine neusmiljenega oćetovskega srca in hkrati obćudoval junaško velikodušnost malega Abela, otroka Marijinega, kakó ga vodi ljubi Bog po obilem trpljenju in pravcatem križu do Ćudežnega povelićanja. Ime gospoda pisatelja-prevajavca je porok, da so ohranjene tudi v prevodu vse vrline izvirnika.

To povest bo hral vsakdo z zanimanjem, posebej jo priporoćamo Ćlanom Marijinih druŹb in izobraŹevalnih druŹtev, dalje Źolski mladini in knjiŹnicam.

Zbirka obsega dosedaj naslednje zvezke:

- I. zvezek: **Ljubite svoje sovraŹnike.** Povest iz maorskih vojsk na Novi Zelandiji.
- II. zvezek: **Maron, krŹćanski deĉek z Libanona.** Povest izza Ćasov zadnjega velikega preganjanja po Druzih.
- III. zvezek: **Marijina otroka.** Povest iz kavkaških gorá.
- IV. zvezek: **Praški Judek.** Povest.

Vsak zvezek te zanimive zbirke velja 40 vin., trdo vezan 60 vin. KnjiŹice se dobé tudi v finejših vezih.

Vsa ta zbirka Spillmannovih povesti se dobiya v **Kat. bukvarni** v Ljubljani, kakor tudi v **knjiŹarni J. Krajec nasl.** v Novem mestu.

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15
(blizu Alojzijevišča)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posreabri in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strelodvodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gospoda And. Cebaškega izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu.

Katol. Bukvarna v Ljubljani

priporoča za

postni čas:

Gecemani in Golgota šola puznosti, pokorščine in ljubezni do smrti. Cena: z navadno obrezo po pošti K 2.90.

Sv. Frančiška Saleškega Filoteja, ali navod k bogoljubnemu življenju. Cena: z navadno obrezo po pošti K 2.—, z zlato obrezo K 2.60.

(Znesek naj se dopošlje po p. št. nakaznici naprej.)

? Ali že imaš ? te-le knjige ?

Križev pot za Marijine otroke dobiš za 20 vin. Če jih vzameš 50 vkup, pa vse za 7 K.

„Vodilo“ za Marijine družbe. Prav pripravno vezano za moški žep; ima tudi eno sveto mašo in tri litanije. Velja 60 vin.

Molitvenik **„Najboljša mati“** ima v tretji izdaji skoro trikrat toliko branja kakor pa v prvi. Vsak častivec M. in J. Srca ga ima rad — Ta molitvenik in še „Vodilo“ zraven, oboje tiskano s tako velikimi črkami, da lahko bero vsake oči, velja le toliko, kolikor velja drobnočrkni molitvenik tudi sam zase; namreč v platnu rud. obr. K 1.50, v usnju, zlati obrezi K 2.— in v najbolj lepi vezavi K 3.—.

Vse te knjige dobiš pri vseh knjigotržcih, posebno v prodajalni Katol. tisk. društva v Ljubljani, Kopitarjeve ulice št. 2 in pri založniku Fr. Bleiweisu v Lešah, p. Tržič

J. Bliš & Comp.

cementarna na Pešati, p. Dol pri Ljubljani
se priporoča za napravo lepega in trpežnega

cerkvenega tlaka iz cementnih plošč

v najrazličnejših barvah in vzorcih in to po cenah, ki jih pri tujcih niste vajeni, od 3 K do 6 K za 1 m² loco Ljubljana-kolodvor. Izdeluje tudi cevi in drugo cementno blago, grobne okvire, križe itd. 726 B 1

Vzorci v naravi na zahtevo.

